

27 Απριλίου, 1995

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΓΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 712/94)

Διοικητικό Δίκαιο — Μεταβίβαση αρμοδιότητας — Αρμοδιότητα προαγωγών κριθίριε ότι νομίμως μεταβιβάστηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο του Κ.Ο.Τ. στην Επιτροπή Προσωπικού, στην κριθείσα περίπτωση.

5

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού — Προαγωγές — Συστάσεις — Υποβολή σύστασης από λειτουργό άλλο από τον προϊστάμενο του οικείου Τμήματος συνιστά παράβαση κανονισμού — Στην κριθείσα περίπτωση η υποβολή συστάσεων εκτός των άλλων και από τη Γενική Διευθύντρια οδήγησε σε ακυρότητα τις προαγωγές.

10

Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Ανώτερου Τουριστικού Λειτουργού, πλήττοντας κυρίως τη διαδικασία των συστάσεων οι οποίες και έκριναν το αποτέλεσμα της προσφυγής.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

20

1. Με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993 η εξουσία για προαγωγές μεταβιβάστηκε στην Επιτροπή Προσωπικού η οποία και, επομένως, αρμοδίως επελήφθη του θέματος.

25

2. Στην υπόθεση **Δημήτρης Δημητρίου και Άλλοι v. ΚΟΤ**, ο Δικαστής Νικήτας έκρινε ότι η υποβολή σύστασης από λειτουργό άλλο από τον προϊστάμενο του Τμήματος "εν τω οποίω η κενή θέσις" συνιστούσε παράβαση του Κανονισμού 15(3) των περί Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού (Διάφθρωση και Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμών του 1970 (Κ.Δ.Π. 829/70). Η απόφαση αυτή υιοθετήθηκε από τον δικαστή Πογιατζή στην υπόθεση **Νίνα Φιτικίδου και Άλλες v. ΚΟΤ** και στην υπόθεση **Κώστας Κυπριανίδης και Άλλος v. ΚΟΤ**. Οι τρεις κενές θέσεις είχαν κατανεμηθεί σε τρία διαφορετικά τμήματα και είχε ήδη υποβάλει τις συστάσεις του ο προϊστάμενος του καθενός από αυτά. Η υποβολή σύστασης και από τη Γενική Διευθύντρια, κατά τα αποφασισθέντα στις πιο πάνω υποθέσεις, συνιστά και στην παρούσα υπόθεση παράβαση Κανονισμού. Η σύσταση της Γενικής Διευθύντριας αποτέλεσε στοιχείο κρίσης ως προς την αξία των υποψηφίων και η προσβαλλόμενη απόφαση είναι γι' αυτό το λόγο άκυρη.
3. Οι συστάσεις των προϊσταμένων δεν βρίσκονται σε σύγκρουση προς τη νομολογία που επικαλέστηκε ο αιτητής. Οι υποθέσεις **Angelidou and Others v. Republic** και **N. Σιαφάλλης v. ΘΟΚ** αναφέρονται στο εντελώς διαφορετικό ζήτημα της σημασίας της γνώσης την οποία μπορεί να έχει για τους υποψήφιους όχι ο προϊστάμενος που συστήνει αλλά μέλος ή τα μέλη του συλλογικού οργάνου που είναι αρμόδιο για τη λήψη της τελικής απόφασης. Εδώ, εξ ορισμού οι προϊστάμενοι αναμένεται να διατυπώσουν τη δική τους γνώμη, ως ξεχωριστό στοιχείο κρίσης, και το Δικαστήριο δεν βρίσκει οτιδήποτε το μεμπτό στον τρόπο με τον οποίο επιτέλεσαν αυτό το καθήκον τους. Είναι νομολογημένο πως δεν είναι αναγκαία η αναφορά του συστήνοντος σε όλους τους υποψηφίους αλλά αυτό κάθε άλλο παρά σημαίνει πως το αντίθετο συνιστά σφάλμα. Το Δικαστήριο δεν βρίσκει οποιανδήποτε ασυμφωνία μεταξύ των απόψεων αναφορικά με τον αιτητή ή γενικά μεταξύ των συστάσεων και των στοιχείων του φακέλου και καταλήγει επαναλαμβάνοντας πως οι ισχυρισμοί του αιτητή αναφορικά με τις συστάσεις των προϊσταμένων είναι αβάσιμοι.

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.

40

Αναφερόμενες υποθέσεις:

C.T.O. v. HjiDemetriou (1987) 3 C.L.R. 780,

<i>C.T.O. v. Pitsillides</i> (1988) 3 C.L.R. 2154,	
<i>Δημητρίου κ.ά. v. Κ.Ο.Τ.</i> (1993) 4 Α.Α.Δ. 1035,	
<i>Φιτικίδου κ.ά. v. Κ.Ο.Τ.</i> (1993) 4 Α.Α.Δ. 2028,	5
<i>Κυπριανίδης κ.ά. v. Κ.Ο.Τ.</i> (1993) 4 Α.Α.Δ. 2486,	
<i>Angelidou and Others v. Republic</i> (1982) 3 C.L.R. 520,	10
<i>Σιαφκάλης v. Θ.Ο.Κ.</i> (1989) 3 Α.Α.Δ. 3242,	
<i>Κλεάνθους v. Δημοκρατίας</i> (1992) 4 Α.Α.Δ. 3077,	
<i>Χατζηγιάννη v. Δημοκρατίας</i> (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815,	15
<i>Αδάμου v. Δημοκρατίας</i> (1994) 4 Α.Α.Δ. 2171.	

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση Ανώτερου Τουριστικού Λειτουργού. 20

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή. 25

Α. Δικηγορόπουλος, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Αντικείμενο της προσφυγής είναι η απόφαση της Επιτροπής Προσωπικού του Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού με την οποία προήχθησαν οι Μαίρη Κυριακίδου, Δέσπω Συμεού και Λεύκος Φυλακτίδης στη θέση Ανώτερου Τουριστικού Λειτουργού. 30
35

Προτάθηκαν τα ακόλουθα ως λόγοι ακυρότητας:

1. Η Επιτροπή Προσωπικού εστερείτο αρμοδιότητας. 40
2. Αντίθετα προς τους Κανονισμούς υποβλήθηκε και συνυπολογίστηκε από την Επιτροπή Προσωπικού σύσταση της Γενικής Διευθύντριας του Οργανισμού.

3. Εφόσον η Γενική Διευθύντρια του Οργανισμού προέβη σε σύσταση ως προς τους κατά την κρίση της καταλληλοτέρους δεν μπορούσε να συμμετέχει και στην Επιτροπή Προσωπικού προς λήψη απόφασης ως προς τους προακτέους.

5

4. Οι συστάσεις των προϊσταμένων των Τμημάτων στα οποία ανήκαν οι κενές θέσεις, πάσχουν.

Η αρμοδιότητα της Επιτροπής Προσωπικού

10

Ο αιτητής δεν αρνείται τη δυνατότητα μεταβίβασης της αρμοδιότητας του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού να διορίζει και επομένως να προάγει, στην Επιτροπή Προσωπικού.

15

20 Το ερώτημα που ετέθη αναφέρεται στο αν έγινε πράγματι τέτοια μεταβίβαση. Διαπιστώνεται ότι με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού ημερομηνίας 27 Σεπτεμβρίου 1993 η εξουσία για προαγωγές μεταβιβάστηκε στην Επιτροπή Προσωπικού η οποία και, επομένως, αρμοδίως επελήφθη του θέματος. (Βλ. συναφώς *C.T.O. v. HjiDemetriou* (1987) 3 C.L.R. 780 και *C.T.O v. Pitsillides* (1988) 3 C.L.R. 2154).

Η σύσταση της Γενικής Διευθύντριας

25

30 Στην υπόθεση *Δημήτρης Δημητρίου και Άλλοι v. ΚΟΤ* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1035, ο Δικαστής Νικήτας έκρινε ότι η υποβολή σύστασης από λειτουργό άλλο από τον προϊστάμενο του Τμήματος "εν τω οποίω η κενή θέσις" συνιστούσε παράβαση του Κανονισμού 15(3) των περί Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού (Διάρθρωση και Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμών του 1970 (Κ.Δ.Π. 829/70). Η απόφαση αυτή υιοθετήθηκε απο τον Δικαστή Πογιατζή στην υπόθεση *Νίνα Φιτικίδου και Άλλες v. ΚΟΤ* (1993) 4 Α.Α.Δ. 2028 και από εμένα στην υπόθεση *Κώστας Κυπριανίδης και Άλλος v. ΚΟΤ* (1993) 4 Α.Α.Δ. 2486. Οι τρεις κενές θέσεις είχαν κατανεμηθεί σε τρία διαφορετικά τμήματα και είχε ήδη υποβάλει τις συστάσεις του ο προϊστάμενος του καθενός από αυτά. Η υποβολή σύστασης και από τη Γενική Διευθύντρια, κατά τα αποφασισθέντα στις πιο πάνω υποθέσεις, συνιστά και στην παρούσα υπόθεση παράβαση Κανονισμού. Η σύσταση της Γενικής Διευθύντριας αποτέλεσε στοιχείο κρίσης ως προς την αξία των υποψηφίων και η προσβαλλόμενη απόφαση είναι γι' αυτό το λόγο άκυρη.

40

Η συμμετοχή της Γενικής Διευθύντριας στη σύνθεση της Επιτροπής Προσωπικού

Η Γενική Διευθύντρια ήταν μέλος της Επιτροπής Προσωπικού που πήρε την προσβαλλόμενη απόφαση. Σημειώνεται στα πρακτικά πως η Επιτροπή διαμόρφωσε την κρίση της ως προς τους καταλληλότερους υποψήφιους έχοντας υπόψη και τη σύσταση της Γενικής Διευθύντριας. Εισηγείται ο αιτητής πως και παράνομη να μὴν ήταν η υποβολή σύστασης από την Γενική Διευθύντρια, οι προαγωγές θα ήταν εν πάση περιπτώσει άκυρες επειδή αντίκειται στους κανόνες της χρηστής διοίκησης το ίδιο πρόσωπο να ενεργεί υπό τη διπλή ιδιότητά και του συστήνοντος και του τελικού κριτή. Παραπέμπει συναφώς σε απόσπασμα από τις Σύγχρονες Τάσεις της Αρχής της Νομιμότητας στο Διοικητικό Δίκαιο σελ. 137 του καθηγητή Τάχου, σύμφωνα με το οποίο "βασίμως τεκμαίρεται ότι το διοικητικόν ὄργανον το εκδῶσαν διοικητικὴν τινά πράξιν θα μεροληπτῆση υπέρ της εαυτοῦ γνώμης - διατυπωθείσης ἤδη - εἰάν τυχόν αὐτὴ τεθῆ εκ νέου υπό την κρίσιν του."

Θα απέκλινα υπέρ της άποψης του αιτητή αλλά δεν χρειάζεται να επεκταθώ αφού έχω ήδη καταλήξει πως η σύσταση της Γενικής Διευθύντριας, που συνιστά το υπόβαθρο της διαζευκτικής εισήγησης του αιτητή, υποβλήθηκε κατά παράβαση των Κανονισμών και, ούτως ή άλλως, δεν μπορούσε να αποτελέσει στοιχείο κρίσης ως προς την αξία των υποψηφίων.

Οι συστάσεις των προϊσταμένων

Είναι ο ισχυρισμός του αιτητή πως:

- (α) Οι προϊστάμενοι διατύπωσαν προσωπική γνώμη η οποία ενόψει του Κανονισμού 15(2), είναι εξωγενές στοιχείο.
- (β) Οι προϊστάμενοι αναφέρθηκαν σε προσωπική τους γνώση αντίθετα προς τις υποθέσεις *Angelidou and Others v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 520 και *Νίκος Σιαφκάλλης v. ΘΟΚ* (1989) 3 Α.Α.Δ. 3242.
- (γ) Οι προϊστάμενοι διατύπωσαν προσωπική γνώμη χωρίς να τη συγκεκριμενοποιήσουν και επικαλέστηκαν απόψεις και πληροφορίες άλλων αγνώστων που δεν κατεγράφησαν, αντίθετα προς τα αποφασισθέντα στις υποθέσεις *Α. Κλεάνθους v. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3077, *Ευάνθη Σταυρή Χ"Γιάννη*

ν. *Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 1815 και *Θέκλα Αδάμου ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 2171.

- 5 (δ) Οι συστάσεις ήταν αντίθετες προς τα στοιχεία του φακέλου που δείχνουν ότι ο αιτητής "εκτέλεσε επιτυχώς, ικανώς και επιμελώς" τα καθήκοντά του επί σειρά ετών όπως αποκαλύπτουν και τα πιστοποιητικά ετήσιας προσαύξησης.
- 10 (ε) Οι προϊστάμενοι, αντί να αναφερθούν στους υποψηφίους που σύστηναν, διατύπωσαν γνώμη για όλους τους υποψηφίους.

15 Αφού μελέτησα τα στοιχεία στο σύνολό τους, κρίνω ορθή την εισήγηση των καθ' ων η αίτηση πως αυτοί οι ισχυρισμοί του αιτητή δεν ευσταθούν. Οι συστάσεις των προϊσταμένων είναι πολυσέλιδες και δεν νομίζω πως θα ήταν απαραίτητο να τις παραθέσω εδώ. Στο εισαγωγικό μέρος της κάθε σύστασης γίνεται αναφορά και σε απόψεις και σε πληροφορίες που λήφθηκαν αλλά, και σ' αυτό το μέρος και στη συνέχεια στο κείμενο των συστάσεων που ακολουθούν για τον καθένα, αναφέρεται η πηγή των απόψεων και των πληροφοριών και, ακόμα, προσδιορίζεται τότε η κρίση των προϊσταμένων στηρίζεται στη δική τους υπηρεσιακή γνώση και τότε και σε ποιο βαθμό σε απόψεις και πληροφορίες που πήραν. Οι προϊστάμενοι, όποτε και στο βαθμό που δεν είχαν ίδια γνώση, για λόγους που εξηγούν, απευθύνθηκαν προς τον αμέσως προϊστάμενο του καθενός υποψηφίου και προκύπτει από τη σύστασή τους το περιεχόμενο των απόψεων και των πληροφοριών που εξασφάλισαν με τον πιο πάνω τρόπο.

30 Οι συστάσεις δεν βρίσκονται σε σύγκρουση προς τη νομολογία που επικαλέστηκε ο αιτητής. Οι υποθέσεις *Angelidou and Others v. Republic* και *N. Σιαφκάλλης ν. ΘΟΚ* (ανωτέρω) αναφέρονται στο εντελώς διαφορετικό ζήτημα της σημασίας της γνώσης την οποία μπορεί να έχει για τους υποψήφιους όχι ο προϊστάμενος που συστήνει αλλά μέλος ή τα μέλη του συλλογικού οργάνου που είναι αρμόδιο για τη λήψη της τελικής απόφασης. Εδώ, εξ ορισμού οι προϊστάμενοι αναμένεται να διατυπώσουν τη δική τους γνώμη, ως ξεχωριστό στοιχείο κρίσης, και δεν βρίσκω οτιδήποτε το μεμπτό στον τρόπο με τον οποίο επιτέλεσαν αυτό το καθήκον τους. Είναι νομολογημένο πως δεν είναι αναγκαία η αναφορά του συστήνοντος σε όλους τους υποψηφίους αλλά αυτό κάθε άλλο παρά σημαίνει πως το αντίθετο συνιστά σφάλμα. Δεν βρίσκω οποιανδήποτε ασυμφωνία μεταξύ των απόψεων αναφορικά με τον αιτητή ή γενικά μεταξύ των συστά-

σεων και των στοιχείων του φακέλου και καταλήγω επαναλαμβάνοντας πως οι ισχυρισμοί του αιτητή αναφορικά με τις συστάσεις των προϊσταμένων είναι αβάσιμοι.

Τελικά, για το λόγο που εξήγησα, η προσφυγή επιτυγχάνει και η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

5

Η προσφυγή επιτυγχάνει χωρίς έξοδα.